

MUCİZELER, ANILAR VE UMUTLAR

Feyza Cengiz Dünder

Editör

Zeynep Demir

Kapak Tasarımı

Yusuf Anar

Mizanpaj

Neşe Siyamoğlu

ISBN: 978-625-7237-59-8

1. Baskı: Ağustos 2022

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden ve yazardan izin almadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yazardan Direkt – Türkiye

Yazardan Direkt Elektronik İletişim Tanıtım Paz. ve Tic. Ltd. Şti

Altın-tepe mah. İstasyon Yolu sok. No: 3/1

Maltepe / İstanbul

Tel: 0216 3011213

Sertifika No:47456

Baskı ve Cilt

VADİ GRAFİK TASARIM VE REKLAM LTD.ŞTİ.

Yenimahalle / ANKARA

**MUCİZELER, ANILAR
VE UMUTLAR**

“Sevmek, sevilen kişinin en iyi taraflarını desteklemek, keşfetmek ve teşvik etmek demektir.”¹

Işığımı parlatmama vesile olan mucize eşime ithafen...

1 A. Ali Ural, *Posta Kutusundaki Mızıkâ*, s. 187

TEŐEKKÜR...

Bu kitabı yazmamda bana ilham kaynağı olan, dñnyalar tatlısı oğlum ile dñnyalar tatlısı kızım; hayallerimi gerçekteştirmem için beni her daim destekleyen, eşten önce iyi bir arkadaş olan mucize eşime; ailem oldukları için daima şükrettiğim annem, babam ve iki güzel kız kardeşime ve kitabımı sizlerle buluşturan Yazardan Direkt Yayınevi'ne sonsuz teőekkürler...

Hayal Penceresi

Her şey, bir pencerenin önünde oturup hayal etmemle başladı. Ben hayal ettikçe içimdeki duygu denizleri dalgalandı, dalgalandı ve en zirveye çıktı. O gün orada kurduğum hayallerin şimdilerde hayatım olacağını nerden bilebilirdim ki? O gün anlamıştım hayallerin boş olmadığını. Herkes ve her şey bunun aksini söylese de inadına hayale, ümide, mucizeye inanmaya devam ettim. Eğer etmeseydim yaşamım tekdüzelikten, karamsarlıktan öteye gidemezdi. Bu da ruhuma göre değildi. Yaşadığım tüm sorunları ümitle, inançla bertaraf etmeyi seçtim. Bu bir seçimdi ve bu seçimimde çoğu zaman yalnızdım. Yalnızdım çünkü inanmadığım ama çoğu kişiden duyduğum, “Sürekli iyiyi düşünmek *Pollyannacılıktan* başka bir şey değil.” söylemiyle hep karşılaştım. Bense hep aksini düşündüm. Yaşadığımız sorunları ah vah ederek dilimize dolayacağımıza güçlü durup gelecek güzel günlerin inancıyla geçmişimizle vedalaşsak olmaz mı? Hep böyle düşünerek sorunlarımı bertaraf ettim iç dünyamda. Oldu da! Şu an içimde tek bir huzursuzluk kırıntısı, tek bir dert denizi yok. Hepsini geride bırakmayı seçip arkama yaslandım ve gelecek güzel günleri izlemeye koyuldum. Yaşadığım süre boyunca da böyle yapmayı planlıyorum. Hayat kısa, ölümse gerçekten ani. Ani ve fani olan bu hayatı dert denizi içinde geçirmek bana eziyet gibi geliyor. Bu eziyeti rahmete çevirmek de, güzelliğe çevirmek de bizim elimizde.

O gün o pencereye, o canım ağaca, arkadan gelen cıvıl cıvıl çocuk seslerine her daim minnettar olacağım. Onlar, eğer o an var olmasaydı yeniden hayal kurmanın güzelliğini unutup gidecektim.

Yaşadığım, yaşayacağım her güne minnetle...

Can'dan Öte

Kalbimin yarısına...

Hastane koridorlarının; geniş gibi görünen ama aslında ruha olabildiğince kasvet veren o havasından hiçbir zaman hoşnut olmadım, olacağımı da düşünmüyorum. Eminim çoğu insana göre de bu böyledir. Hele ki bir çocuk için bu iki kat daha zor bir durum. Ne kadar lüks bir hastane olursa olsun o bunaltıcı hava hiç değişmez. O yüzden bence herkes birbirine sağlıklı alaka-lı iyi dilekler sunmalı çünkü bu her şeyden mühim! Sağlığın varsa gerçekten de en zengin insan sensin. Ama tabii her insan böyle şanslı olamayabiliyor. Bazıları, henüz kendini bilmemişken hastaneler onların yarı evleri olmuştur. Hem kendi hem en yakınları, her şeyin düzeleceği gün için sabırsızlanıyorlardı. Belki az çok tahmin etmişsinizdir; karakterimiz bir çocuk. Dört yaşlarında, Bahar adında, muzır mı muzır, tatlı bir kız çocuğu... Her şeyden habersiz, demek isterdim ama o kadar zeki bir çocuk ki kendine ne olduğunu çoktan çözmüştü. Hemşireler geldiğinde ne yapacaklarını anında söyler, bir “Aferin.” kapar, bu da çok hoşuna giderdi. Anlayacağınız; zaten oyun çağında olan bir çocuk, bu durumu da kendi lehine bir oyuna dönüştürmeyi başarmıştı. Yaklaşık bir buçuk senesini doktorlar ve hemşirelerin yanında geçirmek zorunda kalmıştı. Küçük bedeni lösemiye yenmeye çalışırken ailesi de onunla beraber duayı umutlarla birleştirmek için canlarını dişlerine katmışlardı. Ama bazen, bazı şeyler için ne yapsan da elin bomboş kalır. Olacağı vardır ve olacaktır. Nitekim Bahar için de aynısı olmuştu. Bir kasım günü, melek misali cennete uçuvermişti. Elde kalan dualarla umutlar bir yere, gözyaşları ve acılar başka bir yere savrulmuştu bir anda. Yapılacak her şeyin artık sonuna gelmiş olmanın hüznü içerisinde kalakalmıştı Bahar ve ailesi. Zaten ne yapılabilir ki? Kadere böyle bir acı yazılmışsa onu yaşamadan ölemiyoruz. Ne yapsan da engel olamıyorsun. Bize düşen; bu acıyla yaşamak, bu

acıyla birlikte büyüme, kıymet bilmeyi öğrenmek, kalan sev-
diklerimize sarılmak, küçük şeyleri kafaya takmayı ötelemektir.
En önemlisi de kısa olan hayatımızı zehir etmemektir.

Bahar ve onun gibi daha melekken hiçbir acıyı, kötülüğü
görmeden cennete uçan kuşlar için kalbimde her daim bir üzün-
tü ram olmakta; lakin hep şunu düşünüyorum ve üzüntü yerini
ferahlığa bırakıyor: *Onlar en güzel yerdeler ve kalplerinde her
daim mutluluk var.*

Dön sen bak kendi hâline!

Anılar Denizi

Bazı anlar gözümde öyle farklı bir yerde, o anları öyle özlüyorum ki kelimelerle ifade etsem yeterli gelir mi, bilmiyorum. O anları şuna benzetiyorum bazen: Hani yaz biter de sonbaharın ardından kışın gelişiyle insanlar huzurla evine çekilir ya, işte o kışın sıcak huzuruna. Zihnimdeki o anlar da öyle bir yerde oturuyor. Huzur içerisinde, sükûnet içerisinde; en sevdikleriyle, en sevdiğin aktiviteleri yapmakla eş değer o güzel anlar.

Yaşadığımız her an, nefes aldığımız her dakika bize verilen bir bergüzdür. Yaşadığımız müddetçe, bizim için değeri olan birden fazla anımız olacak ve hatta o güzel, unutulmaz anılardan güç aldığımız vakitler gelecek. O mutlu anılarımız olmasa yaşamın bir rengi, bir ahengi kalmaz ne yazık ki. O ahenkle hayata tutunup yola devam ederiz. Her insanın zihninde, onu derinden etkileyen muhakkak bir ya da iki tane anı kırıntısı kalmıştır. İşte insan, bu anı kırıntılarının varlığıyla yaşamına devam eder, ondan güç alır. İlk başarısını aldığı o an, yavrunu kucağına aldığı o ilk an, anne babanla yaptığın o güzelim piknikler... Bunların hepsi mutlu olmaya yeter de artar. Daha büyüğünü istemek o anılara haksızlık olur. Her bir anı biriciktir ve onlardan güç almaya yeter de artar bile.

Fazlası Zarar

Sizlere çocukluğumdan, gençliğimden anılar anlatabilirdim ama yazık ki ne çocukluğuma ne de gençliğime dair parlak geçen bir anım oldu. Hiçbir zaman, olmadı, deyip de şikâyet etmedim. Yaşıyorsam şimdi de o parlak anıları heybeme ekleyebilirim. Hep şöyle düşündüm: Yeter ki bu durumu, olumsuz bir durum olarak içselleştirme içinde. Yoksa hem kendini hem çevreni suçlama yarışına girersin ki bu da ruhsal açıdan en fenası. İnsan bir kere kendini suçladı mı gerisi gelir. O yüzden “Öyle olması gerekiyormuş,” deyip mutlu olan anıları ya da yaşadığı güzel anıları düşlemeli insan. Düşler kurmalı, hayal yarışlarına girmeli, hayatı doya doya karşılamalı... Bize verilen her bir nimeti şükür süzgecinden geçirip bağrımıza kocaman bir sevgiyle basmalıyız. İşte o zaman anı heybemize birbirinden güzel anılar katarız.

Yaşadığımız her dakika yeni bir andır. Bunu unutmadan yola devam etmemiz gerek. Yoksa bu hayatı eksik yaşarız; içimize hüznün ağaçları yerleşir her daim. Hüznün bazen iyi gelir ama fazlası zarar. Her şeyin fazlasından kaçınmak gerek.

Bir Varmış Bir Yokmuş

Emek vermek; karşılıksız, sonunda bir şey alamayacağını bilerek, düşünmeden emek vermek... Bu, yalnızca ebeveyn olduğunda anlaşılacak bir duyguymuş.

Ebeveyn olmadan öncesi ve sonrası, diye bir şey varmış. Bir evlada sahip olmadan önceki sen ile bir evlada sahip olduktan sonraki sen bambaşka bir şey, bambaşka. Bir cana sahip olmak çok büyük bir sorumluluk ve aynı zamanda çok büyük bir nimet. Öyle bir nimet ki bu; ne kadar şükretsen de sanki yeterli değilmiş hissi doğuyor insanın gönlüne. Etiyle, kemiğiyle bir can büyüyor, geliyor senin dizlerinin dibinde. İnsanın ister istemez heyecandan eli ayağı birbirine dolanıyor.

Bir kar küresi düşünün ya da en sevdiğiniz masalı zihninizde canlandırın. Hah, işte tam olarak annelik de babalık da öyle; unutulmaz bir ana ev sahipliği yapan en tatlı görev, en tatlı sorumluluk. Evladınızın, elinizi bir anlık tutuşunda bile bu anın hiç bitmemesi için duayı duaya katmak isteyeceksiniz. Müptela olmuş gibi kar küresinin düğmesini sürekli çevirip içini izlediğimiz o an olur ya, ebeveyn olunca da evladınızla geçirdiğiniz anlar buna benzer; hiç bitmemesini, hep sürmesini istersiniz. O andan çıkmaz istemezsiniz. Özellikle annelik zor, meşakkatli ama ömür boyunca unutulmayacak bir meslektir. Bu mesleği itesenez de bırakamıyorsunuz; siz bıraksanız da o sizi bırakmaz zaten. Zorluklar karşısında çok yorulduğumuzda benim çok sevdiğim şu satırları aklımıza getirmek, yorgunluğumuzu biraz olsun hafifletir sanırım:

“Bir gün, onu kucağında taşıdıktan sonra yere bırakacak-sın ve kendisini bir daha asla bu şekilde taşıtmayacak. Banyo-da saçlarını sen bir kez tarayacaksın ve o günden sonra yalnız banyo yapmak isteyecek. Karşına geçmek için elini tutacak ve

